तपोनिष्ठेन भवता जितो ऽहं दितिनन्दन ॥ २० ॥
ततस्त आशिषः सर्वा ददाम्यसुरपुंगव ।
मर्त्यस्य ते अमर्त्यस्य दर्शनं नाफलं मम ॥ २१ ॥
नारद उवाच ॥ इत्युक्तादिभवो देवो भक्तिताङ्गं पिपीलिकैः ।
कमण्डलुजलेनौक्षद्दिव्येनामोघराधसा ॥ २२ ॥
स तत्कीचकवल्मीकात् सद्यओजोबलान्वितः ।
सर्वावयवसंपन्नो वज्रसंहननो युवा ।
उत्थितस्तप्तहेमाभो विभावसुरिवैधसः ॥ २३ ॥
स निरीक्ष्याम्बरे देवं हंसवाहमवस्थितं ।
ननाम शिरसा भूमौ तद्दर्शनमहोत्सवः ॥ २४ ॥
उत्थाय प्राञ्जलिः प्रह्व ईक्षमाणो दृशा विभुं ।
हर्षाश्रुपुलकोद्भेदो गिरा गद्गदयागृणात् ॥ २५ ॥
हिरण्यकशिपुरुवाच ॥ कल्पान्ते कालसृष्टेन यो ऽन्धेन तमसावृतं ।
अभिव्यनग्जगदिदं स्वयंज्योतिः स्वरोचिषा ॥ २६ ॥
आत्मना त्रिवृता चेदं सृजत्यवति लुम्पति ।
रजःसत्त्वतमोधाम्ने पराय महते नमः ॥ २७ ॥
नम आद्याय बीजाय ज्ञानविज्ञानमूर्तये ।
प्राणेन्द्रियमनोबुद्धिविकारैर्व्यक्तिमीयुषे ॥ २८ ॥
त्वमीशिषे जगतस्तस्थुषश्च प्राणेन मुख्येन पतिः प्रजानां ।
चित्तस्य चित्तैर्मनइन्द्रियाणां पतिर्महान् भूतगुणाशयेशः ॥ २९ ॥
त्वं सप्त तन्तून् वितनोषि तन्वा त्रय्या चतुर्होत्रकविद्यया च ।
त्वमेक आत्मात्मवतामनादिरनन्तपारः कविरन्तरात्मा ॥ ३० ॥